

PETIT DETALL... SENSE IMPORTANCIA?

Deia la fulla dominical de la primera setmana de febrer: «Les parròquies de L'Ametlla, Bigues, Llerona, Lliçà d'Amunt i Sta. Eulàlia de Ronsana formen un sector interparroquial. Dit d'una altra manera: són un conjunt de parròquies veïnes i semblants, servides per un mateix equip de sacerdots».

No deia servides pel Mn. de Llerona, el Mn. de Bigues, el Mn. ..., sinó per un equip de sacerdots. Llavors això vol dir que a l'hora d'anomenar aquests mossens que formem l'equip, serà millor dir: Mn. Joan, Mn. Anton, Mn. Lluís... Sinó el poble de Sta. Eulàlia agafa el complex de creure's que no té mossèn, i els mossens agafem el complex de creure que som uns estrangers a Sta. Eulàlia. I tots sabem el mal que fan els complexes!

Petit detall. Sense importància? Tal volta.

* * *

És possible que algú es preguntés: per què complicar-nos la vida amb sectors interparroquials, i amb equips de sacerdots? Que no és més clar i millor cada parròquia amb el seu Rector?

Respondrem amb petits fets: quan jo dic la missa del dissabte al vespre a Bigues, em trobo que hi ha gent de Sta. Eulàlia. Quan dic la missa vespertina del diumenge a Sta. Eulàlia, veig moltes cares conegudes de gent de Bigues. I el mateix passa a Lliçà, a L'Ametlla, ... inclús a Granollers. Llavors penso que per millor ajudar a aquests cristians els sacerdots no podem anar cadascú pel nostre cantó. Ens tenim de posar d'acord. Lògic. Doncs, aquest posar-se d'acord, és fer un equip. I no fer-lo seria anar contra la pròpia vida.

* * *

Queda una altra dificultat: ¿d'aquesta manera hi ha coses que queden penjades, que no són ateses com abans? Llavors, què?

Però, potser serà millor que d'això en parlem un altre dia.

Mn. Manuel

ELS INFANTS I ELS DINERS

Els grans donem molta importància als diners, suposo doncs, que no estranyarem que els nens també se n'interessin.

Les comparacions entre els nens d'ara i la nostra infantesa són gairebé impossibles, doncs hem de pensar que responen a dues situacions molt distintes.

Què representen en la psicologia del nen els diners?

La idea que el nen té dels diners passa per una sèrie d'estadis que convé precisar:

— Abans del tres o quatre anys, els diners no desvetllen en el nen cap mena d'interès. Simplement pot ser un objecte distint dels demés, però en definitiva no té més valor que un joc.

— Però molt aviat, veurà que tots els qui l'envolten tracten els diners amb un compte especial i que els entreguen a canvi de coses que necessiten. És quan el nen descobreix que mitjançant aquest bé preciós pot aconseguir allò que més desitja.

En aquest moment (cinc o sis anys), és quan poden aparèixer les primeres sustraccions. Els grans, davant d'això, tenim de fer els possibles per no donar-hi massa importància, doncs el nen no valora el que fa, agafa un bitllet de 500 pessetes per comprar-se un xiclet. Davant d'aquest fet no hem d'inquietar-nos pel seu pervindre moral, ja que generalment l'infant ha volgut utilitzar els diners com la vareta màgica que li proporciona allò que més vol.

— Dels set a vuit-nou anys, ja comença a jugar a compres, utilitzant trossos de paper per a comprar objectes figurats i ja comença a deixar anar la frase: «és molt car!»

Preguntant d'on vénen els diners va començant a descobrir que el que els proporciona és el treball. Això per al nen no és un descobriment sense importància, ja que comprova que el treball proporciona els diners i que en definitiva ens garanteix l'existència.

És en aquesta edat (7-8 anys), quan el nen farà alguna rebequeria per no poder comprar allò que ell voldria; aquest és el moment més propici per, si no se li ha ocorregut a ell, fer-li veure la importància de l'estalvi, ja que guardant els diners podrà satisfer alguna necessitat que si no estalvia li serà totalment impossible.

Aquesta era l'edat de la guardiola; actualment això ja sembla passat de moda, ja que el nen per més que se li expliqui es imprevisor. Cosa lògica, ja que: No li proporcionen els pares tota mena de protecció i seguretat? Per què ha d'inquietar-lo el pervindre?

Un mòbil que encara tenim per inclinar-lo a l'estalvi pot ésser el de poder fer amb els diners estalviats algun regal.

Ara bé, molt aviat es presenten en els infants uns tipus de reaccions davant l'estalvi:

El malgastador que no guarda mai res i que es lamenta de no tenir mai res.

L'estalviador que fins i tot cau en l'avarícia.

L'equilibrat que sap gastar el necessari i guardar a més alguns diners per a fer regals amb motiu d'alguna festa o aniversari.

Pot ajudar de cara a això, el fet que els pares parlin davant els seus fills sobre el tema diners, donant un ambient familiar d'evitar el malgastar, fer les compres amb precaució, deixar per més endavant unes determinades despeses, etc.

Alguns consells que seria bo tenir en compte:

Hem d'evitar caure en l'exageració que tenen alguns pares, sempre obsessionats amb el temor que faltin els diners, ja que aquest fet pot inclús fer que l'infant visqui amb una angoixa constant.

Procurem, si és que tenim dificultats econòmiques, que es transparentin però amb discreció.

Fem tots els possibles perquè el nen si té de fer restriccions econòmiques les faci amb coses supèrflues.

També cal tenir compte que el nen no es cregui que és una càrrega per als pares.

Val la pena que comenci a conèixer la desigual distribució de les riqueses.

Que els diners que se li donin siguin sempre en funció de les seves necessitats, però sempre segons les nostres possibilitats.

Evitar que el nen tingui de sentir-se molt inferior als seus companys que l'envolten, però que no s'avergonyeixi de les seves limitacions.

Sempre existeix una manera de viure dignament a qualsevol nivell econòmic.

Jaume Valls

Carnisseria

Queviures

Cansaladeria

Miquel Maspons

Bar (La Sala)

Central Telefònica El Rieral SANTA EULALIA DE RONSANA